

పాపులర్ రచనలు చేయడం ఎలా?

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

(క్రిందటిసంచిక నుంచి తరువాయి)

అనాసక్తమైన సంఘటనలు

రచనలో ఏదైనా ఒక గంభీరమైన విషయం చెప్పవలసి వచ్చినప్పుడు, లేదా బోర్ సీన్ వ్రాయవలసి వచ్చినప్పుడు, ఆ సంఘటనకి ముందో వెనుకో తప్పనిసరిగా ఒక ఆఫ్లోదకరమైన సంఘటన వ్రాయాలి. ఈ విధంగా వ్రాయటం వల్ల పాఠకుల్లో రచనపట్ల ఆసక్తి పెరుగుతుంది.

భార్యకి భర్త జడవేయటం, భర్త పుట్టినరోజు నాడు భార్య అతనికి ఊహించని రీతిలో ఒక గమ్మత్తైన ప్రజెంటేషన్ ఇవ్వటం, భార్య పుట్టినరోజు నాడు ముందురోజు భర్త రాత్రంతా మెలుకువగా ఉండి, ప్రాద్దున ఆమె లేవగానే బెడ్రూమ్లో అందమైన పూలతో అలంకరించటం... ఇలాంటివి పాఠకుల మనసులను రంజింపజేస్తాయి. వీలయినంతవరకూ ఆఫ్లోదకరమైన సంఘటనల్ని శృంగారపరంగా చిత్రీకరించటం ద్వారా నవల పాపులర్ అవటానికి ఎక్కువ అవకాశం ఉంది.

అంతేకాకుండా భార్యాభర్తలు కుటుంబంలో మిగతా సభ్యులు ఒకరికొకరు ఆప్యాయతలు ఎలా ప్రదర్శించుకోవచ్చో కూడా రచయిత వ్రాయొచ్చు. సామాజిక స్పృహ అంటే సమాజాన్ని ఉద్ధరించటం మాత్రమే కాదు. ఇంట్లోని సభ్యులు కూడా ఎలాగ ఒకరిపట్ల ఒకరు ప్రవర్తించవచ్చో వ్రాయటం కూడా సామాజిక స్పృహలోకే వస్తుంది.

‘ఆనందోబ్రహ్మ’ నవలలో ఎదురుగా ఎవరైనా వ్యక్తి కూర్చున్నప్పుడు అగ్లిపుల్ల చెవిలో పెట్టుకోవడం గురించి వ్రాసింది పాఠకులను స్పందింపజేసింది అన్న విషయం నాకు ఉత్తరాల ద్వారా తెలిసింది.

రచన చదువుతున్నప్పుడు పాఠకుడు "అరె, ఇది నిజమేనే!" అన్నట్టు ఫీలవటం "అరె, ఇంతకాలం ఈ విషయం తెలిసినా నేను గుర్తించలేకపోయానే!" అనుకోవటం పాఠకుడి దృష్టిలో రచయితని బాగా పెంచుతుంది.

ఉదాహరణకి ఒక యాక్సిడెంట్ జరిగినప్పుడు మనం ఆగి చూస్తాం. ఎవరికీ దెబ్బ తగలేదు అని తెలిసినప్పుడు మనసులో ఏ మారుమూలలో కొద్దిగా అసంతృప్తి అనిపిస్తుంది. మనిషిలో ఉండే పైశాచికమైన ప్రవృత్తి ఇది. యాక్సిడెంట్ జరిగినప్పుడు - ఏదో ఒక విధమైన ఘాతుకాన్ని చూడాలి, అని కోరుకుంటుంది.

ఈ విధంగా వ్రాస్తే అంతవరకూ ఆ విషయమే గుర్తించని పాఠకులు ‘నిజమే సుమా’ అనుకుంటారు.

ఒక డాక్టరు చేస్తున్న గుండె ఆపరేషను గురించి ఒక రచయిత రెండు పేజీలు వ్రాయాలనుకున్నాడనుకుందాం. అది ఎలాగో బోరే! కానీ తప్పనిసరిగా తను చెప్పదలచుకున్న ఆపరేషన్ రచయిత విపులంగా రెండు పేజీల్లో చెప్పాలనుకున్నాడు. ఇటువంటి పరిస్థితిలో ఆపరేషన్ మధ్యలో డాక్టరుకీ, సిస్టర్స్ కీ మధ్య జరిగే సంభాషణగానీ, లేక డాక్టరు యొక్క మనసులో కలిగే ఆలోచనలు కానీ అందంగా ఆఫ్లోదంగా చెప్పటం ద్వారా ఆ సీను యొక్క సాంద్రతని తగ్గించవచ్చు.

అనవసరమైన సీన్లు

బాగున్నాయి కదా అని చెప్పి, అనవసరమైన సీన్లు ఎప్పుడూ వ్రాయకూడదు. అలాగే అనవసరమైన పాత్రలని కూడా ప్రవేశపెట్టకూడదు.

ఒక బెడ్ రూమ్ లో భార్యాభర్తలకి మధ్య ఒక రొమాంటిక్ సీను రచయిత వ్రాయాలని అనుకున్నాడు. ఆ రొమాంటిక్ సీన్ లోంచి కథలోకి ప్రవేశించాలనుకున్నాడు.

ఇది వ్రాస్తున్నప్పుడు వాళ్ళ బెడ్ రూమ్ తలుపు తెరిచే ఉందనీ, ఎదురింటి కుర్రాడు మేడమీంచి బైనాక్యులర్స్ తో చూస్తున్నాడనీ వ్రాయకూడదు. అలా వ్రాయటం వల్ల పాఠకుల దృష్టంతా ఆ ఎదురింటి కుర్రవాడు తరువాత ఏం చేస్తాడు, ఎలా ఆలోచిస్తాడు అన్న విషయం మీదే కేంద్రీకరిస్తుంది తప్ప, భార్యా భర్తల రొమాన్సు మీద ఏ మాత్రం ఆసక్తి ఉండదు. కథ భార్యాభర్తల గురించే కాబట్టి, ఆ ఎదురింటి కుర్రాడి ప్రసక్తి ఆ తరువాత రాదు గాబట్టి అతడి గురించి వ్రాయకపోవడమే మంచిది.

తాత్కాలికంగా ఇంట్రస్ట్ కలగజేసినా సరే, ఇటువంటి సంఘటనలూ, పాత్రలూ ప్రవేశపెట్టకూడదని చెప్పడమే ఇక్కడి ఉద్దేశ్యం.

జ్ఞాపకం ఉండే కథలు

వర్ణనాన రచయితలకి రకరకాల కథాంశాలు తోస్తూ ఉంటాయి, అద్భుతమైన కథలు వ్రాయాలని మనసులో ఉంటుంది. కానీ అంత పరిపక్వత రాదు. ఈ లోపులో తోటి రచయితలతో సమావేశాలు, సామాజిక స్పృహ గురించి, రచయితల బాధ్యత గురించీ చర్చలు, రకరకాల బేవార్సు అభిప్రాయాలూ ఆయోమయంలో పడేస్తాయి.

మంచి కథ అంటే కేవలం ఒక డబ్బున్న విలనో, బీద హీరోనో, మునసబులూ, కరణాలూ చేసే మోసాలో, పోలీస్ స్టేషన్ లో జరిగే అన్యాయాలో, ఒక బీదవాడు రక్తం కక్కుకుని చచ్చిపోవటమో.... ఇలాంటి ఆలోచనలే వస్తుంటాయి. ఇవన్నీ మంచి కథాంశాలయితే అయివుండచ్చునీ, మంచి కథలన్నీ కేవలం వీటిచుట్టూ నిర్మింపబడినవే అని భావించటం మంచి పద్ధతి కాదు. అదే విధంగా మనసులోకి వచ్చిన ప్రతి ఊహనీ కథగా మంచి పత్రికకి పంపించడానికి ఆయత్నమవకూడదు. వారపత్రికల్లో తరచూ కథలు పడుతూ ఉండడం వల్ల ఏ లాభమూ లేదు. రచయిత డబ్బుకోసమూ, కీర్తికోసమూ ఆత్మ సంతృప్తి కోసమూ వ్రాస్తాడని మనం ఇంతకుముందే చర్చించడం జరిగింది.

ఆత్మ సంతృప్తి అనేది డబ్బువల్ల కీర్తివల్ల కాకుండా, ఒక మంచి కథ రాసాను - అన్న తృప్తివల్ల రావటం ఎప్పుడూ మంచిదే. కానీ వ్రాసిన ప్రతి కథా మంచిది అని ఎప్పుడూ అనుకోకూడదు.

ప్రస్తుతం మార్కెట్ లో కథలకి పెద్ద డిమాండ్ లేదు. ఆర్థికంగా గానీ, కీర్తి తెచ్చే ప్రక్రియలో గానీ కథకి ఇప్పుడు అంత డిమాండ్ లేదు. అద్భుతమైన కథలు వ్రాస్తే తప్ప రచయితని పాఠకులు గుర్తుంచుకోరు.

పెద్దిభొట్ల సుబ్బారామయ్య, కాశీపట్నం రామారావు, సత్యం శంకరమంచి, చాసో, బాలగంగాధర్ తిలక్, స్మైల్ - లాంటి రచయితలని మాత్రమే పాఠకులు కథకులుగా గుర్తుంచుకున్నారు.

ఒక అంబులెన్స్ డ్రైవర్ కథ తీసుకుందాం. అదాబులెన్స్ సైరన్ గట్టిగా వేస్తూ ఉంటే, రోడ్డుమీద జనం అటూ ఇటూ హడావిడిగా తప్పుకుంటూ దానికి దారి ఇస్తూ ఉంటారు. డ్రైవర్ కి అది గొప్ప సంతృప్తిని కలగజేస్తూ ఉంటుంది. వెనకాల పేషెంట్ లేకపోయినా సరే, అతడు ఆ లైట్ వేసి విపరీతమైన వేగంతో నడుపుతూ గొప్ప సంతృప్తిని పొందుతూ ఉంటాడు. అలా వేగంగా నడుపుతున్న సమయంలో ఒక దురదృష్ట సమయంలో అతడి వాహనానికే యాక్సిడెంటు అతడు చచ్చిపోతాడు. అతడి శవమే ఆ అంబులెన్స్ లో ప్రయాణం చేయవలసి వస్తుంది.

ఈ కథని ఏ పత్రికైనా వేసుకుంటుంది. కానీ పాఠకులు ఈ కథని చదివిన పదిరోజుల్లోగా పూర్తిగా మర్చిపోతారు. రచయిత పేరు కూడా గుర్తుండదు. ఇలాంటి కథలు వ్రాయటం వల్ల నా కథ ఫలానా పత్రికలో ప్రచురితమైంది అని చెప్పుకోవడం తప్ప రచయితకి ఇంకే మాత్రం ఉపయోగముండదు. దీనికన్నా కొంత ఆగి మంచి కథ ప్లాట్ దొరికేవరకూ వేచి ఉండి, ఆ తరువాత అద్భుతమైన కథ వ్రాయటమే మంచిది. ఇదే విధంగా ఒక నవలయొక్క కథాంశం తట్టినప్పుడే దాన్ని వెంటనే రాయకుండా, అద్భుతమైన సంఘటనలు ఎలా పేర్చుకుంటూ రావాలి అని కొంతకాలం ఆగి, నోట్ చేసుకుని ఆ తరువాత ప్రారంభించటం మంచిది. మరికొంతమంది రచయితలు "తమకి" సంబంధించిన వ్యక్తుల మీద కోపం తీర్చుకోవటానికో, తమ ఇళ్ళల్లో విషయాలో, తన ఊహల్లో తన గొప్పతనం గురించో, తన భావిజీవితపు కలల గురించో.... ఈ విధంగా అంతా త....న గురించి (ఆ గుణాలన్నీ హీరోకో, హీరోయిన్కో ఆపాదించేసుకుని) వ్రాస్తారు. పెళ్ళికాని రచయిత్రి కథ వ్రాస్తే కట్న సమస్య, కలల రాకుమారుడు, నిరుద్యోగి కథ వ్రాస్తే ఇంటర్వ్యూల అన్యాయాలూ.....

వర్ణమాన రచయితలు ఈ చటంలోంచి బయటపడాలి.

రచయిత మానసిక పరిధి

ఏ రచయితయినా రచనలు ప్రారంభించిన కొత్తలో చాలా అమాయకంగా, లోకం పట్ల మంచి విశ్వాసంతో, మనుష్యులందరూ మంచి వాళ్ళనే నమ్ముతూ ఉంటాడు. రచయితగా (ఆ మాట కొస్తే వ్యక్తిగా) పెరిగే కొద్దీ అతనిలో రకరకాల పరిణామాలు చోటుచేసుకుంటాయి.

ఆ విషయాలన్నీ మనకిప్పుడు అనవసరంగానీ, ఆ రచయితకు సంబంధించినంతవరకూ అనుభవం పెరిగేకొద్దీ విషయం పరిజ్ఞానంలోనూ, తన విజ్ఞానాన్ని పాఠకులకి చెప్పాలి అన్న దృక్పథంలోనూ చాలా మార్పొస్తుంది. ఈ విషయమై గోపీచంద్ ఒక మంచి అభిప్రాయాన్ని తన వ్యాసంలో వెల్లడించారు.

"ఒకప్పుడు నేను కథ వ్రాసేటప్పుడు, ఆ కథలో పాత్రలు అవి ప్రవర్తించే విధానం, నేను చెప్పదలచుకున్న సంఘటన ఆ సంఘటన చుట్టూ అల్లిన కథ ఇవి మాత్రమే ఉండేవి. కానీ వయసు పెరిగే కొద్దీ, నా జీవితంలోకి రకరకాల అనుభవాలు వచ్చి చేరేకొద్దీ నేను మారిపోసాగాను. కథలో పాత్రలపట్ల నాకున్న ఇష్టం తగ్గిపోయింది. కథలోకి నేను ఎక్కువగా ప్రవేశించసాగాను. పాఠకులకి పాత్రలు చెప్పటం కన్నా, నేను చెప్పటమే మంచిది అన్న గర్వం నాలో బయలుదేరింది. ఎక్కడ ఏ మాత్రం కొంచెం అవకాశం వచ్చినా నేను కథలోకి ప్రవేశించి నాకు తెలిసిందంతా పాఠకులకి చెప్పటం ప్రారంభించాను. ఈ విధంగా నాకున్న విషయం పరిజ్ఞానాన్ని కూడా పాఠకుల మీద రుద్దసాగాను. "

ఏ రచయితకైనా ఇది తప్పదేమో అనిపిస్తుంది. వీలయినంత వరకూ దీన్ని తగ్గించుకోవటం మంచిది. లేదా మన శిల్పమే ఇదిగా భావించి కేవలం ఆ రకంగా వ్రాసినా, విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారిలాగా చరిత్రలో నిలబడిపోవచ్చు. దానికి చాలా లోతయిన పరిజ్ఞానమూ భాషమీద సామర్థ్యమూ ఉండాలి. అలాంటివి లేనప్పుడు, వీలయినంతవరకూ కథాపరంగానే నవల కొనసాగటం ఎప్పుడూ మంచిది. ప్రస్తుతం నేను ప్రయత్నిస్తున్నది ఈ విధమైన ఊబిలోంచి బయటికి రావడం కోసమే.

వచ్చే సంచికలో.. రచయిత (వ్యక్తిగత) జీవితం